

YEŞİLDİYAR

KAPININ ARDINDAKİ DÜNYA

Pari Thomson (1991) Oxford Üniversitesi'nden mezun oldu. İlk kitabı *Yeşildiyyar - Kapının Ardındaki Dünya* ile 2024'te Waterstones Çocuk Kitabı Ödülü'nü kazandı. Yayıncılık alanında çalışıyor, çocuk kitapları yazıyor, Londra'da yaşıyor.

Elisa Paganelli (Modena – 1985) Üniversite öğreniminin ardından bir süre reklamcılık yaptı ve ödüllü bir tasarım şirketi kurdu. Tasarımcı ve çocuk kitapları illüstratörü olarak Londra'da yaşıyor.

Mirhan Petek (İstanbul – 1999) Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili Öğretimi (İngilizce Öğretmenliği) bölümünden onur derecesiyle mezun oldu. Telif hakları uzmanı olarak çalışıyor ve çevirmenlik yapıyor.

Pari Thomson'ın
YKY'deki kitapları

Yeşildiyar 1- Kapının Ardındaki Dünya (2026)

PARI THOMSON

YESİLDİYAR

KAPININ ARDINDAKİ DÜNYA

Resimleyen
Elisa Paganelli

Çeviren
Mirhan Petek

YAPI KREDİ YAYINLARI

Adam ve Fariba'ya

Giriş

Kum fırtınası, avını kovalayan bir leopar gibi tüm şiddetiyle hızla bastırmıştı.

Daisy, kum tanecikleri havada parıldarken nefesini tutuyordu. Parlak kumlar sürekli kızın yanaklarını çiziyor, canını yakıyordu; ama Daisy yine de gözlerini fırtınadan alamıyordu.

“Bu tarafa!” diye rüzgâra karşı bağırarak zorunda kaldı annesi. “Şimdi!”

Zikzak şeklindeki büyük bir şimşek en yakınındaki kum tepesine çakınca Daisy geri sıçradı, korkudan ağzı dili kuruyuvermişti aniden. Rüzgârda birer hayalet gibi yükselen kum yığınlarını, kendi parmak eklemlerinin beyazlığını ve annesinin yüzündeki o sert ifadeyi görebiliyordu. Kumlar havayı bir mum alevi misali titretti ve ardından fırtına onları yakaladı. Fırtına çölün tepelerine doğru uzanırken Daisy’nin dişleri ve kirpikleri kumla dolmuştu ve parmaklarının ötesini göremiyordu.

Sonra her şey çok hızlı gelişmeye başladı. Annesi dizlerinin üzerinde kayarak bir elini kum tepeliklerinin üstündeki bir oyuğa bastırdı. Hava birden durdu. Ve parlak beyaz orkidelerden oluşan bir çember etraflarında su gibi dalgalanmaya başladı.

Daisy’nin ağzı açık kaldı, kaldığı gibi de kumla doldu. Hâlâ öfkeyle tükürüyordu ki yeni bir fırtına daha gelerek

onu kör etti. Ama orkidelerin görüntüsü göz kapaklarının iç kısmına kazınmıştı bir kere. Pamuklu çoraplar gibi kar beyazyıldızlar, dolgun yaprakları ve kalın gümüş damarları vardı. Başlarının üzerinde sanki soluk, parlayan bir kubbe gibi bir araya gelen ışık huzmeleri saçıyorlardı.

Kubbenin içindeki ani sessizlik kızın kulaklarında çın-
lıyor, sadece kendi kesik nefes alıp verişlerini duyuyordu. Daisy, annesinin yanına çömeldi ve umutsuzca gözlerindeki kumun ötesini görmeye çalıştı. Bulanık orkide çemberini ve gümüş huzmelerden oluşan perdenin arasından, kızıl gecede sessizce ilerleyen kum fırtınasını seçebildiğini düşündü.

Daisy'nin gözleri tekrar açıldığında fırtınanın en şiddetli kısmı geçmişti. Kubbe, eğer gerçekten var olmuşsa bile, artık yoktu.

“Şansımız yaver gitti” dedi annesi, ertesi sabah rüzgâr dindiğinde ve hava soluk mavi yüzüyle serin ve berrak hale geldiğinde. “Kum tepeliklerinin arasındaki o vadi bizi korudu.”

“Ama” dedi Daisy, “ben... çiçek gördüğümü sanmıştım. Beyaz çiçekler.”

“Çölde çiçek mi?” dedi annesi. Bir kahkaha attı ve Daisy'nin kumla kaplanmış saçlarını karıştırdı. “Benim minik farem, bakalım daha neler duyacağız?”

1. Bölüm

Altı ay sonra

Daisy Thistledown'ın bildiğimiz anlamda bir evi yoktu ama Londra'da onu her zaman çok mutlu eden bir şeyler vardı. O sabah, annesinin bazı yozlaşmış politikacılar hakkında yazdığı bir haber yüzünden apar topar ayrılmak zorunda kaldıkları Roma'dan daha yeni gelmişlerdi. Aralık ayında, Londra'da, gökyüzü çatıların üzerinde göz kamaştırıcı maviliğiyle uzanıyordu; havada ışıltılı bir bayram havası vardı. Buraya annesinin *High Herald* gazetesindeki yeni editörüyle toplantı yapmak için gelmişlerdi: Bay Craven adında, oldukça iyi bir itibara sahip ve masasındaki kavanozda sakladığı şekerlerine düşkün bir adamdı bu.

Bay Craven, *High Herald*'da çalışmaya başlayalı henüz üç ay olmuştu, yani Daisy'nin on birinci yaş gününden hemen sonraydı ama insanlar şimdiden onun hakkında olağanüstü biriymiş gibi konuşmaya başlamışlardı bile. Çok uzun boylu ve çekiciydi, açık yeşil gözleri ve tek tarafı gülen bir ağzı vardı. Sahada uzun yıllar geçirmiş ancak öfkeli bir suaygırıyla yaşadığı talihsiz bir olaydan sonra aktif hizmetten emekli olmuştu.

“Çok heyecan verici” diye anlatıyordu onları içeri alırken, yamuk yumuk gülümsemiş ve dişlerini gösterecek şekilde kahkaha atmıştı.

Bay Craven'ın masasında şekerlemelerin yanı sıra pırıl pırıl bir bilgisayar ekranı, hırçın görünümlü bir kaktüs ve başbakanla el sıkışırken çekildikleri çerçeveli bir fotoğraf da bulunuyordu.

“Muhteşem bir kadın” dedi Daisy'ye, bembeyaz gömleğinin altın kol düğmelerini düzeltirken sol bileğindeki beş adet beni de ortaya çıkmıştı. Daisy'ye Kraliçe Takımyıldızı'nı hatırlatan, yanlardan uzamış bir W harfi gibi dizilmişlerdi. “Oldukça harika. Bu ülkeyi çok iyi yerlere getirecek, eminim. Daha geçen gün beni arayıp...”

Konuşmasını yarıda kesti, bir şeye bakıyordu. “Ne kadar da ilginç bir kolye, Bayan Thistledown. Nereden buldunuz bunu?”

“Eski bir süs işte” dedi Daisy'nin annesi biraz gergin bir ifadeyle, altın zincire takılı papatya şeklindeki kolyeyi kıyafetinin içine soktu. “Şimdi, Bay Craven. Bir sonraki seyahatimi konuşalım. Amazon Yağmur Ormanları'ndaki bu saldırılar...”

Daisy bir anlığına Craven'ın soluk gözlerinde tuhaf bir ifade yakaladı. Adam, sanki başka hiç kimsenin göremediği büyük bir sinema perdesine bakıyormuş gibiydi. Sonrasında gözlerini kırptırıp gülümsedi ve Daisy bunun bir yanılısına olup olmadığını merak etti.

“Ah, evet” dedi Craven yumuşak bir sesle. “Peru. Bu haberi yapmayı düşündüğünüzden bahsetmişsiniz. Anlatın lütfen...”

Daisy koridora sıvıştı, sırt çantasında bu gibi durumlar için sakladığı buruşuk kitabı açtı ve beklemeye koyuldu.

Daisy beklemekte iyiydi. Onunki kadar sıradışı bir anneniz varsa, bu gerekliydi. Leila Thistledown bir gazeteciydi ve kovaladığı hikâyelerin peşinden tüm dünyayı dolaşıyordu. Daisy bu deymi çok severdi: Hikâye kovalamak. Annesinin havada bir ağ salladığını; uçuşan manşetleri ve asi haberleri topladığını hayal etmek hoşuna gidiyordu: Krallar ve anarşistler, varil bombaları ve mücevher hırsızları, hileli seçimler ve altın gözlü nadir maymunlar gibi.

“İyi gazetecilik elektrik gibidir” derdi annesi başarısının sırrı sorulduğunda. “Sizi yerinizden kaldırmalı ve çığlık attırmalıdır.” Sonrasında onu uluslararası üne sahip bir muhabirden çok on yaşında yaramaz bir çocuk gibi gösteren o sırtışını takınırdı. Daisy, annesiyle birlikte her yere giderdi ve böyle zamanlarda kendini dünyayı değiştiren bu işin bir ortağı, annesinin elmas gibi ışıldayan sihribazlık gösterisinin yardımcıları gibi hissedirdi.

Daisy uyumaya çalışırken annesi de hikâyelerini ağından silkeler ve gece boyunca sürekli oraya buraya gitmekten her tarafı çizilmiş dizüstü bilgisayarında takır tukur yazısını yazardı. Hikâyeler her gün ülkenin dört bir yanındaki binlerce gazetede yayımlanmak üzere *High Herald*'ın haber merkezine gönderiliyordu. Bu gazeteler siyah evrak çantalı, gözlüklü doktorlardan tertemiz takım elbiseli avukatlara; elma sa-

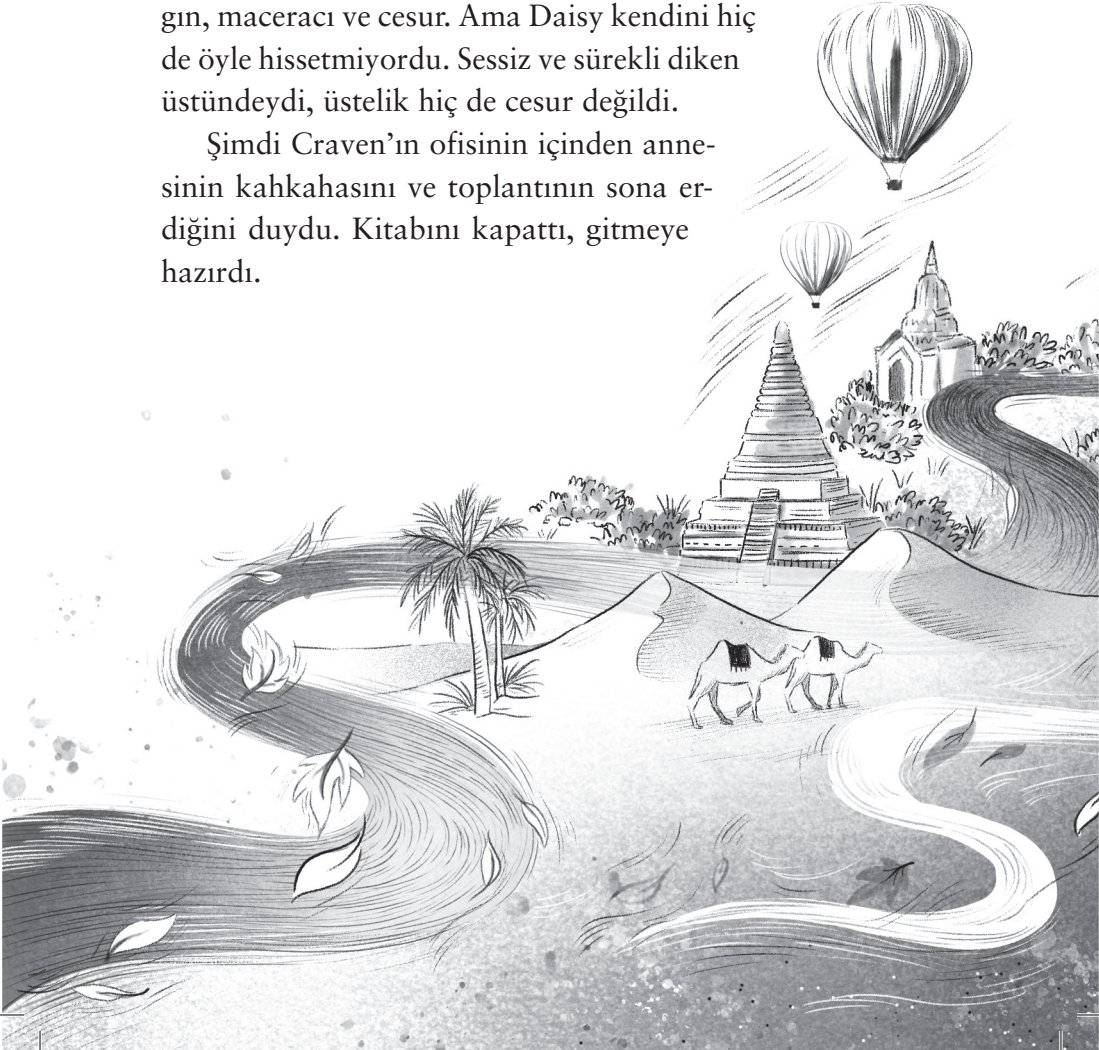

tıcılarından caz müzisyenlerine; öncü sanatçılardan bıyıklı diplomatlara; meraklı okul çocuklarından tüy aksesuarlı gece kulübü dansçılara kadar herkes tarafından okunuyordu. Yani Leila Thistledown'ın *Herald*'daki makalelerini herkes okurdu.

İnsanlar Leila Thistledown'ın bir kızı olduğunu öğrendiklerinde hep şaşırırlardı. Sonra da büyülenirlerdi. "Tıpkı sana benziyor" derlerdi gülerek. "Âdeta küçük Leila."

Daisy suratını asar, kaşlarını çatarak sert görünmeye çalışırdı. Dış görünüşü annesine benzediği için herkes onun karakterinin de aynı olduğunu düşünürdü: Çılgın, maceracı ve cesur. Ama Daisy kendini hiç de öyle hissetmiyordu. Sessiz ve sürekli diken üstündeydi, üstelik hiç de cesur değildi.

Şimdi Craven'ın ofisinin içinden annesinin kahkahasını ve toplantının sona erdiğini duydu. Kitabını kapattı, gitmeye hazırdı.

İşte onun hayatı buydu: Annesinin baş döndürücü enerjisi onları şehirden şehire, kıtadan kıtaya sürükler; yersiz yurtsuz ve korkusuz bir şekilde daima bir sonraki büyük hikâyenin peşinden giderlerdi.

Daisy'nin yeri annesinin yanıydı ve bu durumdan, kendisine de sürekli hatırlattığı gibi, oldukça memnundu.

Annesi gitmek üzere çantasını toplarken Daisy kafasını Craven'ın ofisinin kapısından içeri uzattı.

“Haberleşelim” dedi Craven büyük bir kâğıt yığınına karıştırırken. “Ve hiçbir şekilde gereksiz risk almayın.” Elindeki sayfalardan biri kayıp Daisy'nin ayaklarının dibine düştü.

Bu bir haritaydı, eğilip bakmaktan kendinizi alamayaçağınız türden bir şeydi: Muhteşem detaylara sahip, sivri el yazısıyla yazılmış ve üst kenarında kalın harflerle yazılmış tek bir kelime vardı: *PERU*.

“Teşekkür ederim Daisy” dedi Craven, sesi aniden sertleşmişti. Öne doğru eğilip haritayı Daisy'nin parmaklarının arasından aldı ve harita bir anda masadaki çekmecelerden birinde yok oldu. Adamın yeşil gözleri ışıldadı ve başıyla Leila'yı selamladı. “İyi yolculuklar, Bayan Thistledown.”

Toplantıdan sonra, Noel ışıklarının elmas bileklikler gibi parladığı, Thames Nehri'nin kenardaki taş duvarlara çarparak akıp gittiği ve nehir boyunca uzanan kalabalık caddelelere doğru yürüdüler. Öğleden sonra hava alacakaranlık ve soğukken, gökyüzü mavi ipeğin üzerindeki parlak yeşil iğneler gibi parıldayan papağanlarla kaplıydı. Daisy onları ilk gördüğünde çok şaşırılmıştı. Ama şimdi Londra'nın bu kuşlarla dolu olduğunu, dahası çok uzun yıllardır böyle olduğunu biliyordu. Sokak lambalarının üzerine tünüyor ve ağaçların tepelerinde tropikal Noel süslemeleri gibi poz

veriyorlardı. Annesinin dediğine göre, bazı insanlar yeşil papağanların Londra Hayvanat Bahçesi'nden kaçtığını ve vahşi doğada çoğaldığını düşünüyormuş. Diğerleri ise bir film setinden kaçtıklarını söylemiş. Her iki durumda da şehrin soğuk sokakları göz alıcı yeşil kuşlarla dolup taşıyordu. Bu, Daisy'ye her şeyin mümkün olabileceğini hissettiriyordu: Sanki beklenmedik ve olağanüstü şeylerin hepsi hemen yanı başımızdaymış gibi.

Annesi telefonundan saati kontrol etti, sonra o parlak gözlerini Daisy'ye çevirdi. "Kısa bir Kew gezisine ne dersin?"

2. Bölüm

Bir saat sonra, annesinin Londra'daki en sevdiği yerin kıvrımlı demir kapılarından geçiyorlardı. “Kraliyet Botanik Bahçeleri, Kew” yazıyordu girişteki tabelada. “Dünyanın biyolojik çeşitliliği en zengin yerine hoş geldiniz.”

Bahçelerin hepsi çizmeli ve eldivenli ziyaretçilerle doluydu; o meşhur cam seralar, tropikal sıcaklık ile soğuk havanın birleştiği yerde oluşan yoğuşma ile buğulanmıştı. Dışarıdaki ağaçlar yapraksız ve çiçek tarhları da boştu, ama Palmiye Evi'nin içinde hava adeta hamam gibi yoğun ve ağırdı. Daisy derin bir nefes aldı ve iç çekti. Bu topraksı kokudan hiç sıkılmazdı.

Etraflarında, masa örtüsü kadar büyük yaprakları salınan palmiyeler ve seranın Viktorya dönemine ait dantel görümlü demirlerinin etrafında kıvrılan sarmaşıklar vardı. Sanki etrafı kapalı bir yağmur ormanındaydılar.

“Bak!” dedi annesi, beş yapraklı, pembe bir yıldız patlamasına benzeyen çiçeği göstererek. “Cezayir menekşeleri. Kanseri ilacı yapımında kullanılıyorlar. İnanılmaz, değil mi?”

Daisy gülümsedi. Annesi bitkiler hakkında olabilecek her şeyi bilirdi.

“Ve bu palmiyeye de intihar palmiyesi diyorlar” dedi annesi. “Çünkü hayatı boyunca sadece elli yaşına gelince çiçek açıyor, sonra da ölüyor.”

Annesi parmağını uzatıp ağacın kabuğuna dokundu. Daisy, kocaman palmiyenin yapraklarından birini salladığına yemin edebilirdi ama sonra gözlerini kırıştıtarak kendine geldi. Camdan geçen sıcak hava akımından başka bir şey değildi.

Başını yukarı kaldırdı, maymun fırçası sarmaşıklarının püskül gibi sarkan dallarını, trampet çiçeği gibi uzanan sarı çiçek demetlerini ve aşağıya değil yukarıya doğru büyüyen minik pembe muzları fark etti. Annesi, emeklemeye başladığı günden beri Daisy'yi Kew'e getiriyordu ve buradaki bitki örtüsünün sonsuz çeşitliliği ve tuhaflığı her zaman kızın parmak uçlarını karıncalandırırdı.

Daisy bitkileri oldum olası severdi, hatta bazen onun etrafında tuhaf davranışlar sergileseler bile. Bir keresinde, annesinin bir Şerpa'yla¹ röportajını bitirmesini beklerken (o sırada Tibet Himalayaları'ndaki bir dağın yamacındaydılar) o kadar sıkılmıştı ki tek başına dolaşmaya çıkmış ve düşene kadar da uçurumu fark etmemişti. Bu düşüşün onu öldürmüş olması gerekirdi ama tam o sırada bir defne ağacı dallarını yapraklarla kaplayarak ona doğru uzatmış ve Daisy'yi havada yakalayarak düşmekten kurtarmıştı.

Başka bir seferdeyse sokakta futbol oynarken (bu, son seçimler sırasında Delhi'de geçirdikleri Nisan ayında olmuştu), Bruce adında kalın kafalı bir çocuğun karşı takımındaki en ufak kızı arka arkaya üç kez yere serdiğini görmüştü. O çocuk bir zorbaydı, bu tarz şeyleri daha önce yaptığını da görmüştü Daisy ve ocakta çok uzun süre bırakılmış bir tencere su gibi içinde bir şeylerin kaynadığını hissetmişti. Sonra birdenbire Bruce çılgık atmaya başlamış, kaldırımında kıvrılırken derisi büyük, kırmızı kabarcıklarla kaplanmıştı.

1 Tibet'ten göç ederek Nepal'in dağlık bölgelerine yerleşen halktan kimselere verilen isim. Yüksek irtifaya alışık olmaları nedeniyle Everest'e tırmanan dağcılar için kılavuzluk etmeleriyle bilinirler. (ed. n.)

“Zehirli sarmaşık” diye fısıldadığını duymuştu doktorun, çocuk topallayarak götürülürken. “Kaldırımın içinden kim bilir nasıl öyle büyüdü?”

Bir keresinde de annesi onu Paris’te çok şık bir hanımefendiyle akşam yemeğine götürmüştü. Hanımefendi onlara taze ıstakoz ikram etmiş ve şeflerinin onları nasıl canlı canlı haşladığını böbürlenerek anlatmıştı. Oturdukları cilalı kiraz ağacından masa adeta *omuz silkmışti*, bir an sonra da tabaklar ve kaseler havada uçuşmaya başlamış ve ıstakoz çorbası da arkalarından dramatik bir yay çizmişti. Annesi, Daisy’yi hızla dışarı çıkarırken tercümanlar ise arkada kalmış özürler yağdırıyordu.

Ancak bugün, tamamen sıradan bir gündü. Saçındaki dağınık örgüsünden düşen bir yaprağı çekip çıkararak Daisy, seranın derinliklerine doğru ilerledi ve yanlarından geçen bir turistin annesine bakmak için döndüğünde bir palmye ağacına çarptığını fark etmedi bile.

Ama sonra, sadece gözünün ucuyla, beklenmedik bir şey gördü. İlk başta bunun başka bir sarmaşık olduğunu düşündü fakat sarmaşıklar siyah beyaz ve tüylü olmazdı ki...

Daisy hiç düşünmeden hemen onun peşinden koştu ama o, anında en yakın köşeyi dönüp birden gözden kayboldu. Daisy hızla öne eğilerek alçaktan sarkan bir dalın altından geçti: Dal, sanki ona yol açmak ister gibi birkaç santimetre yukarı doğru kalkmıştı.

İşte orada! Yaşlı ve tüylü bir cüce palmyenin arkasında yarı gizlenmiş duruyordu. Küçük bir kediymiş bu. Boyu ancak Daisy’nin ayağı kadar olan, siyah-beyaz renkli, domino renklerinde kıvrık kuyruklu, cılız bir yaratıktı.

“Merhaba” dedi kız çömelerek. Kedi, aslında daha çok bir yavruydu, gümüş yeşil gözleriyle onu süzdü ve tırnakla-

